

வாடிய உயிர்கள் அணைப்பாய்

ஆபிஓ பிப்போய் இட்டும்,
அருந்துதல் அருந்தியும், பின்
வாடியே இருக்கும் வயை
மக்களை, உயிர்க்கட்டத்தை,
ஓடியே அணைப்பாய் உன்றன்
மணிநீ லச் சிறகளாவ
மடுவாய் இருளே, அன்பின்
முழக்கமே, உனக்கு நன்றி!

இருளின் பகலாடலை இரவாடலை

விண்முதல் மண் வரகைக்கும்
வியக்கும் உன் மணீ தன்னகை
கண்ணிலே காண்பனே; நீ யோ
அபிக்கடி உடையில் மாற்றம்
பண்ணுவாய் இருளே, உன்றன்
பகல் உடலை தங்கச் சலேலை!
வெண்பட்டில் இராச் சலேமைலே
வலேபைப் பாடனென் சொல்வனே!

இருள், நீ ர்நிலை, கதிர், சமுழல்வண்டுகு

'எங்குச் சலெ' கின்றாய்' என்று
பரிதியை ஒரு நாள் கட்டேட்டனே;
'கங்குலை ஒழிக்க' என்றான்.
கடிதுசலெ தம்பி என்றனே.
அங்குன்னதைத் தொடர்ந்தான்; நீ யோ
அகல்வதாய் நினதைத் தான்; என்னே!
எங்கணும் நிறைந்த நீ ர்நீ!
அதில், 'கதிர்', சமுழல்வண்டுகு! நீ

நீ முத்துடலை போர்த்து நின்றாய்

கள்ளரை வளிப் படுத்தும்
இருட்பண்ணே, கதலை ஒன்றகைகளே;
பிள்ளைகள் தங்கினார்கள்;
பண்டாட்டி அருகில் நின்றாள்;
உள்ளமோ எதிலும் ஓட்டா
திரைக்கையில், நிமிர்ந்தனே, நீ யோ
வள்ளைமுத்துக்கள் ததைத்
போர்வையை மணீ போர்த்தே.

கொண்டயில் நிலாக் கொண்டபைப்பி

மண்முதல் விண் வரகைக்கும்
வளர்ந்த உன் உடல் திருப்பிக்
கண்மலர் திருப்பி நின்றாய்!
பின்புறம் கரிய கபந்தற்
கொண்டயில் ஒளியகை காட்டும்
கூளிர்நிலா வயிர வில்லை
கண்டனே; என்கலங்கும் நடுஞ்சம்
மனவையின் திருமுன் சலெலும்!

பிறப்பும் இறப்பும்

வானொடும் நீ பிறந்தாய்!
மறுபடி, கடலில் தோன்றும்
மீன் என உயிர் உடல்கள்
விளைந்தன! எவ்விடத்தும்
நீ நிறை வுற்றாய்! எங்கும்,
பொருளுண்டலே நிழலுண்டன்றோ!
பானையில் இருப்பாய்; பாலின்
அணுத்தோறும் பரந்திருப்பாய்!

உருப்படியின் அடையாளத்தலை இருள் அறிவிக்கும்

உயர்ந்துள்ள அழகும் மிக்கின்
இருபுறம் உறவையாய்; மங்கை
கயல் விழிக் கடையில் உள்ளாய்;
காதினில் நடுப்புறத்தும்,
அயலிலும், சில்வாய் பண்ணின்
முகத்தினில் அடையாளத்தலை
இயக்குவாய் இருளே, உன்சீர்,
ஓவியர் அறிந்திருப்பார்!

இருளே அழகின் வரே

அடக்கிதழ்த் தாமரைப்பி
இதழ்தோறும் அடிப்புறத்தில்
படுத்திருப்பாய் நீ! பின்
பசைஇதழ் ஒவ்வொன்றுக்கும்
தப்புக காட்டாகின்றாய்! இன்றலே,
தாமரை அழகும் சாகும்!
அடுத்திடும் இருளே, எங்கும்,
அனதை துள்ளும் அழகும் நீயே!

அறியாமதைதான் இருள்;
ஆனால் அதுதான் அறிவசெய்யும்

அறிவென்றால் ஓளியாம் . ஆம் ஆம் !
அறியாமலை இருளாம் . ஆம் ஆம் !
அறியாமலை அறிவசைச் செய்யும் ;
அறியாமலை அறிவால் உண்டோ ?
சிறுவனதைத் தீண்டிற்றுத் தளே ;
நள ளிருள் ; விளக குத் தவேலை;
நிறவைறேற நெருப்புக் குச்சி
தடேனார் ; கிடகைக் க வில்லை.

இருளின் பருமலை இயம்ப அரிது

பெட்டியில் இருப்ப தாகப்
பசினார் ; சாவி இல்லை;
எட்டுப்பரே இதற்குள் தளோல்
கொட்டப்பட்ட துத்து தித்தார் ;
"கட்டாயம் துய்மை வணேட்டும்"
என்னுமோர் அறிவு தன்னலை
இட்டளித் திட்ட நல்ல
இருளே உன் பருமலை என்னே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>